

Розділ 1

У якому Фоксі
з Альфонсо мають
доволі багато грошей

— **М**и з гро-ши-ма! Ми з гро-
ши-ма! Ми з гро-ши-ма,
по-ща-сти-ло!

У дверях їдальні «Їсти дай» на Схід-
ній вулиці стояли, тримаючись
за лапи, великий алігатор із дуже
гострими зубами й невеличка, гарно
вдягнена лисиця.

Господар закладу Тоні Равіолі міцно
затулив вуха хваталками. Відвідувачі
перелякано кинулися під столи.

— Що за крик?! —

НИЛИ ВОНИ.

— Припиніть!

Проте алігатор Альфонсо і Фоксі Дюбуа припиняти не збиралися. Вони хиталися під вагою великого сіро-бурого мішка й усміхалися до вух.

— Ану ж бо, Тоні! — шкірився Альфонсо. — Поглянь, що в нас є!

Він висипав вміст мішка на стіл.

— Мені всього, що є в меню, по три порції! — радісно вигукнув алігатор. — І лисиці те саме!

Тоні Равіолі, не вірячи власним очам, дивився на величезну гору блискучих золотих монет.

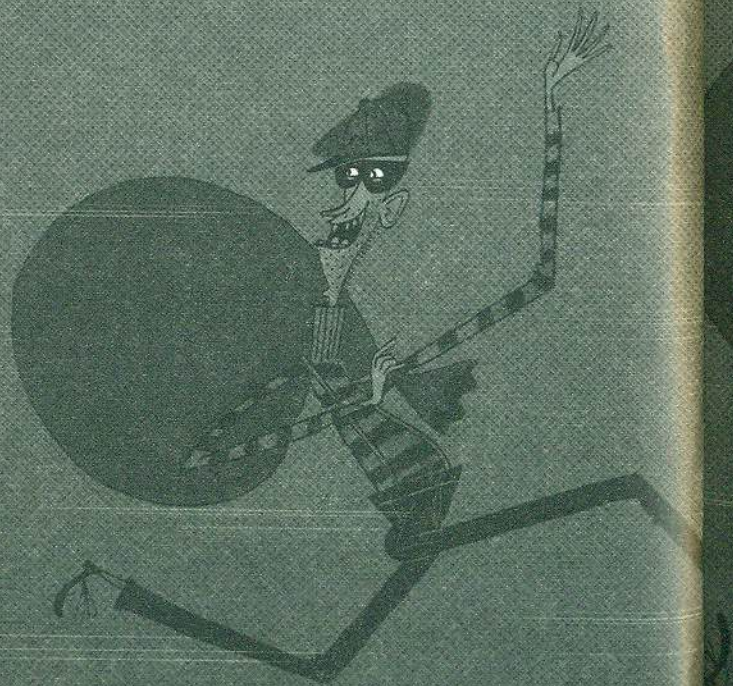
— Де... де ви це взяли?! — вимовив він.

— Ну, е-е... знайшли, — відповіла Фоксі.

— Знайшли?! — вразився Тоні.

— Угу, — підтвердив Альфонсо. —
Мені раптом серед ночі їсти
захотілось, і ми пішли в місто
чого-небудь перехопити.

Я вже зібрався був залізи у вікно
пекарні, аж тут пробігали двоє
незвичайно вдягнених людей
і перечепилися через мій хвіст.

